

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

12 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Covdii Anatolii în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 iulie 2018, în cauza penală privindu-l pe

PRODAN Dmitrii Xxxxx, născut la xx
xxxxx xxxx, originar și domiciliat Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.04.2017 – 07.06.2018;

Instanța de apel: 05.07.2018 – 25.07.2018;

Instanța de recurs: 02.11.2018 – 12.12.2018.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Drochia, sediul central din 07 iunie 2018, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Prodan D. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, Prodan D., având scopul vătămării corporale, la 05 februarie 2017, aproximativ la orele 22:25 min, aflându-se în stradă în fața gospodăriei lui Coneșevschi Iu. situat în sat. Xxxxx, r-nul Xxxxx, un urma unui conflict, l-a lovit pe Gorneac M. cu pumnii pe diferite părți ale corpului și cu o bătă din lemn în regiunea picioarelor, cauzându-i echimoze ochiului stâng și a coapsei stângi, excoriați obrazului stâng, fractura mandibulei pe stânga, care se califică ca vătămări corporale medii, ce au provocat dereglarea sănătății pe un timp îndelungat.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate,

instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal - *vătămare intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute la art.151, dar care a fost urmată de dereglarea îndelungată a sănătății.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către avocatul Covdii A. în numele inculpatului, care a solicitat casarea parțială a acesteia, cu aplicarea în privința lui Prodan D. a unei pedepse neprivative de libertate, menționând că prima instanță în principiu corect a încadrat juridic acțiunile lui Prodan D. în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, însă i-a aplicat acestuia o pedeapsă prea aspră și neproportională faptei comise.

Totodată, apărătorul a indicat că instanța eronat a aplicat în speță prevederile art.82 alin. (2) Cod penal. Or, anterior, Prodan D. a fost condamnat în baza art.151 alin. (4) Cod penal, însă odată cu modificările operate prin Legea nr.163 din 20.07.2017, în art. 82 alin. (2) Cod penal se exclude noțiunea de recidivă. Nici în rechizitoriu, nici în sentință nu se regăsește că în privința lui Prodan D. au fost constatate circumstanțe agravante, în cazul dat nu se stabilește pedeapsa pentru recidivă.

Instanța nu a luat în considerație că în privința inculpatului sunt un șir de circumstanțe atenuante și anume: recunoaștere integrală a vinovăției, ce se confirmă prin cererea de examinare a cauzei în baza art. 364¹ Cod de procedură penală. Inculpatul a restituit prejudiciul material și moral părții vătămate Gorneac M., ce se confirmă prin recipisa și cererea părții vătămate privind împăcarea cu inculpatul, ultimul are la întreținere un copil minor, la locul de trai și muncă se caracterizează pozitiv. Instanța luând în considerație circumstanțele date a fost în drept să aplice prevederile art.79 Cod penal, cu numirea unei pedepse mai blânde cum ar fi munca neremunerată în folosul comunității or, să aplice prevederile art.90 Cod penal.

La fel, instanța nu a respectat prevederile art. 75 alin. (2) Cod penal menționând că Prodan D. a comis o infracțiune ce se atribuie la categoria celor mai puțin grave, prin urmare nefiind stabilite circumstanțe ce ar duce la aplicarea pedepsei cu izolarea de societate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 iulie 2018, apelul declarat de avocatul Covdii A. în numele inculpatului a fost admis, din alte motive decât cele invocate, cu casarea parțială a sentinței, în partea stabilirii categoriei penitenciarului și cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte: s-a dispus executarea pedepsei închisorii stabilite lui Prodan D. în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, prezenta cauză a fost judecată de către prima instanță, în temeiul art.364¹ Cod procedură

penală, adică în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, acceptate de către inculpat în corespundere cu alin. (3) a normei vizate, prin cererea depusă până la începerea cercetării judecătorești, potrivit căreia el a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale în privința inculpatului instanța a acordat deplină eficiență dispozițiilor art. 75, 76, 77, 34 și 82 Cod penal, a ținut cont de scopul pedepsei penale de restabilire a echității sociale, de corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, de personalitatea inculpatului care se caracterizează pozitiv la locul de trai, fiind anterior condamnat prin sentința Judecătoriei Drochia din 07.11.2006, în baza art.151 alin.(4) Cod penal, prin decizia Curții de Apel Bălți din 13.12.2006, a fost casată sentința în latura pedepsei, Prodan D. fiind recunoscut vinovat cu aplicarea prevederilor art.79 Cod penal, la 7 ani închisoare, iar prin încheierea Judecătoriei Orhei din 11.06.2009 a fost eliberat condiționat de pedeapsa rămasă de 2 ani 2 luni și 26 zile.

Ulterior, prin sentința Judecătoriei Criuleni din 28.05.2015, tot Prodan D. a fost condamnat în baza art.152 alin.(1) Cod penal la 2 ani închisoare, iar prin decizia Curții de Apel Chișinău din 02.10.2015 sentința a fost casată cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care procesul penal a fost încetat în legătură cu împăcarea părților.

În urma celor enunțate, instanța de apel a constatat că inculpatul nu a mers pe calea corijării și a comis din nou o infracțiune similară, totodată instanța a ținut cont de faptul că Prodan D. are la întreținere un copil minor. Toate aceste împrejurări, just au determinat prima instanță să-i stabilească inculpatului pedeapsa sub formă de închisoare în limita sancțiunii normei penale incriminate acestuia, ținându-se cont și de faptul, că acțiunile lui formează stare de recidivă simplă.

Referitor la argumentul apelantului precum că, la caz, lipsesc circumstanțe agravante, care ar determina instanța să-i aplice inculpatului o pedeapsă mai aspră, Curtea I-a apreciat ca fiind neîntemeiat, deoarece potrivit materialelor cauzei Prodan D. anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, infracțiuni care conform art.16 Cod penal, face parte din categoria celor deosebit de grave, la pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, fiind eliberat înainte de termen, prin încheierea Judecătoriei Orhei din 11.06.2009, astfel, ultimul nu a stat pe calea corijării dar își continuă acțiunile infracționale, după care în anul 2015 din nou a fost condamnat pentru o infracțiune similară.

Prin urmare corectarea și reeducarea lui Prodan D. este posibilă doar prin aplicarea unei pedepse, cu izolarea acestuia de societate. Argumentele apărării precum că inculpatul a recunoscut vina și se caracterizează pozitiv, a recuperat prejudiciul material și moral cât și fapt că are la întreținere un copil minor a fost luat

în considerație de instanța de fond la aplicarea pedepsei, nefiindu-i aplicată pedeapsă la limita maximă.

Circumstanțele invocate în cererea de apel și susținute în ședința de judecată de inculpat nu constituie temei de aplicare a unei pedepse neprivative de libertate în raport cu actele cauzei și personalitatea inculpatului, care de mai multe ori s-a aflat în conflict cu legea penală și după executarea reală a pedepsei închisorii nu mai poate fi corectat prin aplicarea unei sancțiuni neprivative de libertate, chiar și în situația în care lipsesc pretenții din partea părții vătămate.

În concluzie, instanța de apel a menționat că starea de fapt și de drept stabilită în sentință coroborează cu circumstanțele constatate și probele administrate de prima instanță, astfel hotărârea primei instanțe corespunde cerințelor legii în această parte.

Referitor la pedeapsa aleasă în privința lui Prodan D., Colegiul a considerat-o legală și întemeiată, deoarece instanța de fond a dat deplină eficiență dispozițiilor art.75 Cod penal, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat care nu este la prima abatere și anterior a fost condamnat.

Cu toate că instanța de fond corect a calificat acțiunile inculpatului și i-a stabilit acestuia corect categoria de pedeapsă precum și termenul de pedeapsă, sentința în cauză urmează a fi casată în latura categoriei penitenciarului, fiind neîntemeiat indicat de către prima instanță tipul penitenciarului în care urmează să execute pedeapsa inculpatul – de tip închis.

Or, potrivit art. 72 alin. (3) Cod penal, în penitenciare de tip semiînchis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni ușoare, mai puțin grave și grave, săvârșite cu intenție, în alin. (4) se prevede că, în penitenciare de tip închis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave.

După cum se atestă, infracțiunea prevăzută de art. 152 alin.(1) Cod penal, face parte din categoria celor mai puțin grave, pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen de până la 5 ani.

Conform modificărilor operate la art. 72 Cod penal, prin Legea nr.163 din 20.07.2017, în vigoare din 20.12.2017, la alin. (4) al articolului menționat au survenit modificări: în penitenciare de tip închis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave.

Din aceste considerente, s-a considerat greșită soluția primei instanțe privind executarea pedepsei sub formă de închisoare în penitenciar de tip închis în conformitate cu prevederile art.72 alin. (4) Cod penal, după cum s-a menționat în sentință, deoarece la stabilirea categoriei penitenciarului unde urmează să execute pedeapsa închisorii aleasă lui Prodan D., prima instanță urma să se conducă de prevederile art.72 alin. (3) Cod penal și să stabilească categoria penitenciarului de tip semiînchis.

6. Nefiind de acord cu soluțiile pronunțate de instanțele de fond, avocatul Covdii A. acționând în numele inculpatului, contestă cu recurs ordinar decizia instanței de apel și sentința solicitând casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Prodan D. să-i fie aplicată o pedeapsă neprivativă de libertate.

În esență, în recursul declarat, apărătorul menționează aceleași argumente ca și în cererea de apel precum că instanța eronat a aplicat în speță prevederile art.82 alin. (2) Cod penal; anterior, Prodan D. a fost condamnat în baza art.151 alin. (4) Cod penal, însă odată cu modificările operate prin Legea nr.163 din 20.07.2017, în art. 82 alin. (2) Cod penal s-a exclus sintagma de recidivă, prin urmare este inechitabilă pedeapsa de 2 ani închisoare stabilită inculpatului; nici în rechizitoriu, nici în sentință nu se regăsește că, la caz, au fost constatate careva circumstanțe agravante; cauza a fost examinată în baza art.364¹ Cod de procedură penală; inculpatul a restituit prejudiciul material și moral cauzat părții vătămate Gorneac M., ce se confirmă prin recipisa și cererea părții vătămate privind împăcarea cu inculpatul, însă instanțele nu au dispus încetarea procesului penal; ultimul are la întreținere un copil minor; la locul de trai și muncă se caracterizează pozitiv. Prin urmare, toate circumstanțele enumerate supra, în opinia recurentului, i-ar fi permis instanței să aplice prevederile art.79 Cod penal și să-i stabilească inculpatului o pedeapsă mai blândă, chiar de 3 luni închisoare.

În drept, recurentul își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul în referința depusă privind opinia sa asupra recursului declarat de avocatul Covdii D. menționează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru considerentele ce urmează.

Raționamentele instanței privind inadmisibilitatea recursului declarat, se întemeiază *în drept* pe dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Pentru a statua asupra netemeinicii cererii de recurs depuse de apărătorul Covdii A., instanța a făcut verificările temeiurilor de casare invocate de parte, în raport cu actele dosarului, constatând că hotărârile recurate sunt conforme legii, fără a prezenta vreo lipsă, care să le afecteze, mai mult ca atât, nu există nici alte motive, neinvocate de recurent, care ar putea fi luate în considerare din oficiu, de natură să răstoarne soluția instanțelor de fond adoptate pe caz.

În corespundere cu dispoziția art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către recurent.

Din conținutul recursului ordinar declarat de apărătorul inculpatului se constată că acesta, face referire la temeiul de casare din art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, intervenind cu solicitarea de a se dispune desființarea deciziei instanței de apel, de altfel și a sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Prodan D. să-i fie stabilită o pedeapsă neprivativă de libertate.

Exceptând solicitarea de mai sus, pe care Colegiul o consideră irațională, întrucât casarea integrală a hotărârilor adoptate de instanțele de fond, mai întâi ar genera judecarea cauzei în fapt și în drept, competență improprie instanței supreme, după care ar genera și casarea procedurii simplificate de judecare a acestei cauze, în baza căreia a fost posibil de a-i stabili inculpatului pedeapsa de 2 ani închisoare, ținând seama în acest aspect de circumstanțele concrete ale spețe și de personalitatea celui vinovat, toate celelalte pretenții avansate de avocat privitor la stabilirea unei pedepse neprivative de libertate, sunt nefondate.

De altfel, Colegiul apreciază că recursul declarat de avocatul Covdii A., în general, este mai degrabă un „*apel deghezat*”, decât un „*efort conștiincios de a corecta o eroare judiciară*”, care se bazează în mod esențial pe argumente deja examinate minuțios și respinse în cadrul procedurii precedente, iar în prezent nu există „*circumstanțe cu caracter substanțial și convingător*”, care să justifice ingerința în hotărârea instanței de apel sau în cea a primei instanțe, în latura stabilirii pedepsei.

Colegiul consideră că pedeapsa stabilită inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal de 2 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis, este echitabilă, proporțională și va contribui la atingerea scopului de corectare și reeducare a acestuia.

Totodată, se relevă că, corect instanța de apel a intervenit în sentință, din alte motive decât cele invocate de avocatul Covdii A., cu casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii categoriei penitenciarului și cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, prin care s-a dispus executarea pedepsei închisorii în penitenciar de tip semiînchis, menținând celelalte dispoziții ale sentinței fără modificări.

Instanța de recurs se raliază statuărilor instanței de apel și consideră că aceasta justificat a modificat categoria penitenciarului, din tip închis, în semiînchis, având în vedere că, potrivit *Legii pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr. 163 din 20.07.2017*, publicată în Monitorul Oficial nr.364-370/616 din 20.10.2017, care a intrat în vigoare la 20.12.2017, printre altele au fost efectuate modificări în art. 34 și 72 Cod penal, fiind revizuit cadrul legal ce ține de instituția recidivei.

Respectiv, în art. 72 alin. (4) Cod penal, după modificări, textul „, , *precum și pentru persoanele care au săvârșit infracțiuni ce constituie recidivă*” s-a exclus. Opinând în această direcție, legislatorul și-a propus de a modifica cadrul legal în vederea excluderii situațiilor când condamnările anterioare sunt folosite automat împotriva inculpatului, întrucât o asemenea abordare, este inacceptabilă din punct de vedere al principiului umanismului aplicabil, inclusiv, în privința condamnaților.

În redacția veche a art. 72 alin. (4) Cod penal, era stipulat că persoanele care se aflau în stare de recidivă, chiar și pentru infracțiuni minore, erau trimise să-și ispășească pedeapsa în penitenciare de tip închis.

De altfel, conducându-se de prevederile legale menționate supra, judecând cauza în apel, instanța corect a admis apelul avocatului, cu casarea parțială a sentinței și cu pronunțarea unei noi hotărâri în partea stabilirii categoriei penitenciarului, potrivit căreia Prodan D. urmează să-și execute pedeapsa în penitenciar de tip semiînchis având în vedere că, potrivit art. 72 alin. (3) Cod penal, în penitenciare de tip semiînchis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni ușoare, mai puțin grave și grave, săvârșite cu intenție, art. 152 alin. (1) Cod penal atribuindu-se la infracțiunile mai puțin grave. Soluția instanței de apel, în această parte, se menține integral de către Colegiul penal.

Pe de altă parte, în cuprinsul deciziei instanței de apel au fost expuse deja raționamentele care au stat la baza respingerii solicitării părții apărării de a-i stabili o pedeapsă mai blândă inculpatului.

În acest context, urmează de conchis că, în privința inculpatului nu sunt pasibile aplicării nici prevederile art. 79, nici cele ale art. 90 Cod penal, întrucât în speța dată nu au fost constatate careva circumstanțe excepționale de natură să-i atenueze pedeapsa aplicată inculpatului, până la limita minimă prevăzută de lege, de 3 luni închisoare, sau să-i fie aplicată instituția suspendării condiționate a executării pedepsei.

Din contra, instanțele corect au reținut că, Prodan D., anterior, a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Drochia din 07.11.2006, în baza art.151 alin.(4) Cod penal, iar prin decizia Curții de Apel Bălți din 13.12.2006, a fost casată sentința în latura pedepsei, fiind aplicate prevederile art.79 Cod penal și inculpatul fiind condamnat la 7 ani închisoare, după care prin încheierea Judecătoriei Orhei din 11.06.2009 a fost eliberat condiționat de pedeapsa rămasă spre executare de 2 ani, 2 luni și 26 zile.

Ulterior, prin sentința Judecătoriei Criuleni din 28.05.2015, tot Prodan D. a fost condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare, iar prin decizia Curții de Apel Chișinău din 02.10.2015 sentința a fost casată cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care procesul penal a fost încetat în legătură cu împăcarea părților.

Reieșind din cele enunțate, corect instanțele de fond au constatat că inculpatul nu a mers pe calea corijării și a comis din nou o infracțiune similară, aceste împrejurări, just determinând prima instanță să-i stabilească lui Prodan D. pedeapsa

sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, adică în limita sancțiunii normei de incriminare.

Față de lucrul judecat de către instanțele de fond, Colegiul consideră că o atare modalitate de individualizare a pedepsei corespunde exigențelor legii penale, iar pedeapsa aplicată infractorului este echitabilă raportat la scopul urmărit de legislator în art. 61 Cod penal, care îl va descuraja pe inculpat de a comite pe viitor alte fapte infracționale de același gen.

În această ordine de idei, instanța de control judiciar apreciază ca fiind declarative afirmațiile apărătorului precum că, reieșind din partea motivantă a hotărârilor adoptate în privința lui Prodan D., la stabilirea pedepsei nu s-a luat în considerare că nu au fost constatate careva circumstanțe agravante, cauza a fost examinată în baza art.364¹ Cod de procedură penală, inculpatul a restituit prejudiciul material și moral cauzat părții vătămate Gorneac M., care a scris cerere de împăcare cu inculpatul, ultimul are la întreținere un copil minor, la locul de trai și muncă se caracterizează pozitiv.

Anume datorită circumstanțelor de mai sus, instanța care a judecat fondul cauzei a statuat asupra aplicării pedepsei de 2 ani închisoare în privința lui Prodan D., dar nu de 3 ani și 4 luni, care este limita maximă specială prevăzută de sancțiunea art. 152 alin. (1) Cod penal, coroborat cu art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Nu în ultimul rând, urmează de consemnat că, apărătorul vădit eronat menționează în recurs precum că, partea vătămată ar fi solicitat împăcarea cu inculpatul, întrucât din actele dosarului, mai precis din declarațiile lui Gorneac M. date la etapa judecării cauzei în prima instanță, se învederează că acesta careva pretenții față de inculpat nu are, solicitând aplicarea unei pedepse mai blânde, dar nu încetarea procesului penal, în legătură cu împăcarea părților. (f.d. 140) De asemenea, în instanța de apel, partea vătămată și-a menținut poziția împărtășind aceiași opinie în ședința din 25 iulie 2018. (f.d. 161)

Or, poziția părții vătămate, Gorneac M., expusă supra, nu urmează și nici nu trebuie să fie asimilată de către partea apărării cu o declarație unilaterală de împăcare cu inculpatul, ci mai degrabă această poziție este un manifest al părții de a contribui la aplicarea față de Prodan D. a unei pedepsei mai blânde. De altfel, prima instanță în deplină măsură a ținut seama de cele consemnate de partea vătămată, în cadrul audierii acesteia, precum și de celelalte circumstanțe atenuante specifice cauzei, aplicându-i corect inculpatului pedeapsa de 2 ani închisoare.

În continuare, vizavi de inadmisibilitatea celorlalte critici ale recurentului, se notează că, argumentele din cererea de recurs prezintă elemente de similitudine cu cele din cererea de apel, declarată de aceiași parte. Adică, avocatul Covdii A. la etapa judecării cauzei în instanța de apel a înaintat critici similare celor disputate în procedura de recurs, ceea ce presupune că asupra problemelor ridicate de acesta în cererea de recurs, există deja o hotărâre judecătorească ce cuprinde răspunsurile

detaliate cu privire la pedeapsa aplicată inculpatului în raport cu fapta prejudiciabilă comisă de acesta și echitatea, în general, a procesului penal desfășurat în privința lui.

Față de cele expuse, se mai precizează că, deși art. 6 § 1 obligă instanțele de a prezenta motive în susținerea hotărârilor sale, norma nu poate fi înțeleasă întru a obliga să fie adus un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 April 1994, §§ 59 și 61, Series A no. 288, și Burg and Others v. France (dec.), ECHR 2003-II*), extinderea obligației de a motiva poate depinde în special de natura deciziei și urmează a fi apreciată în lumina circumstanțelor fiecărei spețe în parte (*a se vedea Ruiz Torija v. Spain and Hiro Balani v. Spain, hotărâri din 9 decembrie 1994, § 29 și § 27, respectiv, Series A nos. 303-A și 303-B, respectiv, și Helle vs. Finland, 19 decembrie 1997, Reports 1997-VIII, § 55*). Prin alte cuvinte, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument avansat de părți, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei.

Tot în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art. 6 din Convenție. (*a se vedea în acest sens cauza Bachowski v. Polonia din 02.11.2010*).

Din partea descriptivă a deciziei instanței de apel, se constată că instanța a dezbătut prin mai multe argumente criticele apelantului ce vizau pedeapsa aplicată inculpatului, circumstanțele atenuante sau agravante ce au influențat asupra operațiunii de individualizare a pedepsei, totodată decizia cuprinde și temeiurile de respingere a solicitării părții privind stabilirea unei pedepsei neprivative de libertate.

Prin urmare, având în vedere considerentele menționate supra și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar criticele din cererea de recurs înaintată de avocatul Covdii A. nu și-au găsit confirmarea.

9. Pentru toate considerentele expuse în prezenta decizie și ținând seama de prevederile din art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Covdii Anatoliei în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 iulie 2018, în cauza penală privindu-l pe Prodan Dmitrii Xxxxx, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 ianuarie 2019.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion